

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У. 5922/10 (2008)
22.04.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Вером Маринковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Ул. ... бр. ..., против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореска управа – Регионални центар Београд број: 4311-28/2007 од 06.10.2008. године, у предмету утврђивања пореза на доходак грађана и осталих јавних прихода на приходе од обављања самосталне делатности, у нејавној седници већа одржаној дана 22.04.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе – Филијале Стари Град број: 431-1К/7-64-1 од 27.02.2006. године. Наведеним првостепеним решењем тужиоцу је утврђен коначан износ пореза на доходак грађана и осталих јавних прихода на приходе од обављања самосталне делатности, према паушално утврђеном приходу и порез на промет услуга у паушалном износу за период од 01.01.2004. до 31.12.2004. године, тако да укупна коначна обавеза за наведени порески период износи 71.033,07 динара.

У тужби поднетој Врховном суду Србије 21.11.2008. године и допуни тужбе од 26.01.2009. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да оспорено решење не садржи разлоге о одлучној чињеници како је обрачуната месечна накнада запослених у 2002. години, да ли у бруто или у нето износу, због чега чињенично стање није у потпуности утврђено, па ни материјално право, односно Закон о порезу на доходак грађана није правилно примењен. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу чл. 89. и чл. 90. ст. 1. Закона о уређењу судова ("Сл. гласник РС" бр.116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно чл. 29. ст. 1. истог Закона.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, поступајући, на основу одредбе чл. 77. ст. 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), по тужби у овом управном спору по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), Управни суд је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, оспореним решењем одбијена жалба тужиоца изјављена на решење првостепеног органа од 27.02.2006. године. За своју одлуку тужени орган је дао довољне на закону засноване разлоге које прихвата и овај суд. Наиме, одредбом члана 234. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/07 и 31/09) прописано је да другостепени орган може поводом жалбе изменити првостепено решење у корист жалиоца и мимо захтева постављеног у жалби, а у оквиру захтева постављеног у првостепеном поступку, ако се тиме не вређа право трећег лица, а ставом 2. истог члана Закона, прописано је да другостепени орган може поводом жалбе изменити првостепено решење на штету жалиоца, али само из неког од разлога предвиђених у члану 253, 256. и 257. овог Закона. Тужени орган је одлучујући по жалби тужиоца правилно утврдио да је првостепени орган требало тужиоцу да утврди полазну основицу паушалног нето прихода према критеријумима и елементима из одредбе члана 41. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр. 24/01... 180/02) и члана 4. Уредбе о ближим условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приход од самосталних делатности ("Службени гласник РС", бр. 71/01... 76/04), према

висини просечне месечне зараде по запосленом остварене у 2003. години у Београду у износу од 19.996,60 динара, с обзиром да се ради о утврђивању коначног износа пореза на доходак грађана и осталих јавних прихода на приходе од обављања самосталне делатности за период 01.01.2004-31.12.2004. године, а тужилац обавља адвокатску делатност која је сврстана у шесту групу, у смислу члана 5. и 3. напред наведене Уредбе, а не у износу од 11.257,27 динара, према висини средње вредности просечних месечних зарада по запосленом остварене у 2002. години у Београду. По оцени суда, правилно је тужени орган у таквој ситуацији одбио жалбу тужиоца, сагласно одредби члана 234. Закона о општем управном поступку, налазећи да је, у конкретном случају, повређен закон у корист тужиоца, а не на његову штету.

Суд је ценио наводе тужбе за које је, са напред изнетих разлога, нашао да су без утицаја на законитост оспореног решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.04.2010. године, 7 У. 5922/10 (2008)

Записничар,
Вера Маринковић, с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправку
Управитељ писарнице
Саво Босанац

ОИ